

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 47/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., L., zastúpenej advokátom JUDr. L. H., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 76/95 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2006 doručená sťažnosť M. H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 76/95. Za porušenie svojho základného práva považuje sťažovateľka konanie s prietiahmi spôsobené nečinnosťou a pasivitou okresného súdu v uvedenom konaní, predmetom ktorého bol nárok sťažovateľky na zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia spôsobeného chorobou z povolania. Konanie začalo z podnetu sťažovateľky žalobou podanou 1. júna 1995.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza: „Prvé pojednávanie vo veci konajúci súd vytýčil na deň 1. 8. 1995. Ďalšie pojednávanie však bolo vo veci vytýčené až o dva roky neskôr, t. j. dňa 9. 9. 1997. (...) Ďalšie pojednávanie vo veci sa uskutočnilo o rok neskôr, t. j. 2. 9. 1998 a za ním nasledovalo s ročnou prestávkou pojednávanie dňa 5. 11. 1999. Ani toto, v poradí už piate pojednávanie sa však neskončilo meritórnym rozhodnutím vo veci. Sťažovateľka sa vzhľadom na skutočnosť, že konanie vo veci od podania žaloby trvalo už štyri roky, pokúsila riešiť túto situáciu zaslaním sťažnosti na prietahy v konaní adresovanej tak príslušnému súdu, ako aj Ministerstvu spravodlivosti SR.

Okresný súd v Senici napokon na pojednávaní zo dňa 18. 1. 2000 rozsudkom č. k. 8 C 76/95-94 žalobe sťažovateľky čiastočne vyhovel... Na základe včas podaných odvolaní účastníkov konania, odvolací súd – Krajský súd v Trnave rozhodnutím č. k. 9 Co 312/00-119 zo dňa 19. 9. 2000 napadnutý rozsudok súdu I. stupňa zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Senica na ďalšie konanie. (...)

Vo veci prvostupňový súd opätovne rozhodol rozsudkom zo dňa 10. 3. 2005... Proti tomuto rozsudku podali odvolanie všetci účastníci konania, o ktorých rozhodol Krajský súd v Trnave s konečnou platnosťou... Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16. 12. 2005 a vykonateľnosť dňa 20. 12. 2005 a teda nie je možné proti nemu podať riadny opravný prostriedok.

Celková dĺžka prietahov v konaní spôsobená nečinnosťou Okresného súdu v Senici tak predstavuje viac ako 4 roky.“

V ďalšej časti svojej sťažnosti sťažovateľka okrem iného uvádza: „Prietahy v predmetnom konaní boli spôsobené výlučne pasívnosťou Okresného súdu v Senici.

Sťažovateľka, resp. jej právny zástupca (...) priebehu celého konania poskytovali súdu potrebnú súčinnosť, tak vo forme účasti na pojednávaniach, dostavením sa k ustanoveným znalcom na vyšetrenie, ako aj zasielaním písomných vyjadrení a odpovedí na výzvy súdu. Obdobne postupoval aj žalovaný a jeho právna zástupkyňa.

Tento prípad s ohľadom na jeho faktickú zložitosť si samozrejme vyžadoval odborné posúdenie stavu... V konaní však bolo vykonané rozsiahle dokazovanie prostredníctvom znaleckých posudkov... Okrem toho súd nemusel osobitne posudzovať tento prípad z právnej stránky, keďže tá bola s ohľadom na príslušné ustanovenia právnych predpisov jednoznačná.

Domnievame sa preto, že prejednávaná vec nebola z faktického hľadiska až taká zložitá a náročná na dokazovanie, aby predmetný súd dospel k meritórnym rozhodnutiam v takýchto dlhých časových intervaloch.“

Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti vo veci jej sťažnosti rozhodol nasledovne:

„1. Základné právo M. H., (...) bytom: L., okres S., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Senici v konaní pod spisovou značkou 8 C 76/95 porušené bolo.

2. M. H., (...) bytom: L., okres S., priznáva primerané zadostučinenie vo výške 100.000,- Sk.

3. M. H., (...), bytom: L., okres S., priznáva nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5.660,- Sk (2 úkony právnej služby po 2.790,20 Sk + 2 x paušál 100,- Sk).“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd

upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každá osoba má právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote, čo je zásadne to isté právo, ktoré pre účastníka konania zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 76/95 rozhodol rozsudkom z 10. marca 2005. Proti tomuto rozhodnutiu podali účastníci konania odvolania, o ktorých Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 9 Co 156/05 z 25. októbra 2005 tak, že rozsudok okresného súdu v časti zmenil a v časti potvrdil. Rozsudok okresného súdu sp. zn. 8 C 76/95 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 156/05 nadobudol právoplatnosť 20. decembra 2005.

Je potrebné zdôrazniť, že sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 1. februára 2006, t. j. nielen po vyhlásení rozsudku okresného súdu (10. marca 2005, proti ktorému sťažnosť smeruje), ale aj po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia (20. december 2005). V čase podania sťažnosti už nemohlo zo strany okresného súdu dochádzať k porušovaniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ako už bolo povedané, okresný súd v namietanej veci rozhodol rozsudkom z 10. marca 2005. Vyhlásením rozsudku vo veci samej, jeho doručením a uskutočnením úkonov smerujúcich k príprave odvolacieho konania po podaní odvolaní účastníkov konania okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto bolo potrebné vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (m. m. IV. ÚS 73/05).

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieskumy v ňom a napokon ani postup krajského súdu.

Rozhodnutím krajského súdu došlo ku skončeniu konania v merite veci, stav právnej neistoty sťažovateľky bol odstránený bez toho, aby sa vec akýmkoľvek zákonom dovoleným spôsobom dostala späť na okresný súd (m. m. IV. ÚS 188/03, IV. ÚS 270/05). Vo veci samej už okresný súd po doručení sťažnosti ústavnému súdu nemohol konať.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť podanú proti okresnému súdu po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľky smerovala iba proti postupu okresného súdu a ústavný súd je viazaný petitom návrhu v zmysle ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa postupom krajského súdu nezaoberal.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 255/04, IV. ÚS 362/04, II. ÚS 35/05) ochrana základného práva vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Podľa tvrdení obsiahnutých v sťažnosti v danej veci nejde o takýto prípad.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2006